

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: S. L.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Marií Klinerovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, ul. V Jámě č. p. 1, PSČ 110 00, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje**, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební 3118/48, PSČ 400 02, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem v Děčíně I, ul. Řetězová č. p. 2, PSČ 405 02, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2013, č. j. 1536/SČaKŽÚ/2013-4, JID: 115262/2013/KUUK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 23. 8. 2013, č. j. 1536/SČaKŽÚ/2013-4, JID: 115262/2013/KUUK, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2014, č. j. 78 A 12/2013 - 70, je žalovaný **p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **24.456,-Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 23. 8. 2013, č. j. 1536/SČaKŽÚ/2013-4, JID: 115262/2013/KUUK,

kterým došlo k zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Louny, odbor správní, oddělení přestupkové, ze dne 17. 5. 2013, č. j. MULNCJ 40430/2013, jímž byl uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 12.000,-Kč a také mu byla dle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 19. 5. 2012 v době od 15.00 hod. do 16.00 hod. na letišti v Panenském Týnci na tuningovém srazu „CARWARS Opening 2012“ na dráze „DRAG CUP – Volný sprint“ na 402 metrů jako řidič osobního automobilu tov. zn. AC COBRA 427, r. z. „X“, použil při finálové jízdě na zadních kolech pneumatiky, u nichž výrazným způsobem snížil tlak vzduchu cca o 65% oproti obvyklé a doporučené hodnotě (místo obvyklých 230 kPa byly pneumatiky nahuštěny pouze na 80 kPa), přičemž takto podhuštěné pneumatiky zajišťovaly jen minimální boční vedení vozidla a zadní náprava se chovala jako uvolněná v karoserii v příčném směru, takže při zvyšování rychlosti jízdy mu zadní náprava mírně vybočila vlevo a při snaze o srovnání do přímého směru došlo k vybočení zadní nápravy výrazně vpravo a poté již došlo k nezvladatelnému vybočení vozidla vlevo, kdy žalobce vyjel ze své dráhy vlevo do dráhy osobního automobilu tov. zn. FORD Focus, r. z. „X“, řízeného T. K., nar. „X“, a levým bokem vozidla narazil do přední části vozidla FORD Focus, poté vyjel mimo vyznačenou trať, prorazil kovové zábrany a vjel do přihlížejících diváků, z nichž 8 diváků zranil, takže tito byli převezeni do nemocnic k ošetření a případné hospitalizaci s tím, že zraněná L. S. (dříve S.) nar. „X“ byla vyšetřena pro úraz dolních končetin – v oblasti levého stehna (hematom 20x20 cm), vpravo v podkolenní jámě, zevním kotníku, dále utrpěla pohmožděninu pravého ramene, hrudníku vpravo a byla omezena v obvyklém způsobu života od 19. 5. 2012 do 1. 6. 2012; dále nezl. N. S. nar. „X“ byla hospitalizována od 19. 5. 2012 do 21. 5. 2012, kde prodělala operační výkon, utrpěla mozkovou komoci bez bezvědomí, tržně zhmožděnou ránu nad levým okem na čele zasahující na kořen nosu v délce cca 7 cm, dvě drobné ranky na čele cca 1 rok, otok a hematom víček s tím, že zranění zanechá trvalé následky – jizvu, která bude mít kosmetický dopad; dále P. S. nar. „X“ utrpěl pohmoždění v oblasti zátylku, pravé paže, povrchní odřeninu tamtéž, hematom v oblasti zadní strany stehna vlevo, odřeninu levého bérce, hematom a pohmoždění v oblasti levého bedra, omezení pohybu od 21. 5. 2012 do 28. 5. 2012 bez pracovní neschopnosti; dále L. H. nar. „X“ utrpěla zhmoždění dorzolaterální strany pravého bérce, zhmoždění paty pravé nohy, omezení v obvyklém způsobu života od 19. 5. 2012 do 12. 6. 2012 pro omezenou pohyblivost pravé dolní končetiny, takže nemohl být zaměstnán minimálně do 17. 7. 2012; dále V. V. nar. „X“ utrpěl otřes mozku, pohmoždění pravého ramene a pravostranných žeber, zhmoždění krční páteře, zhmoždění pravého kyčle a byl hospitalizován od 19. 5. 2012 do 22. 5. 2012 s tím, že pracovní neschopnost trvala od 19. 5. 2012 do 8. 7. 2012; dále J. Ch. nar. „X“ utrpěl exkoriaci v oblasti levého bérce 5x5 cm, kontusi malíku levé nohy a omezení pohybu pro bolest po dobu 3 týdnů bez pracovní neschopnosti; dále V. H. nar. „X“ utrpěl poranění levé dolní končetiny, bolest v bederním úseku páteře a omezení v obvyklém způsobu života po dobu cca 14 dnů bez pracovní neschopnosti a J. K. nar. „X“ utrpěl tržnou ránu dolního rtu, otřes mozku, popáleninu pravého bérce III. stupně na ploše 5x30 cm a omezení na běžném způsobu života po dobu hospitalizace od 19. 5. 2012 do 21. 5. 2012 a po propuštění po dobu 2 týdnů s tím, že zranění zanechá trvalé následky – jizvu rtu. Výše jmenovaní poškození a také poškozená společnost A. Charouz, spol. s r. o., pak byli shora citovaným prvostupňovým rozhodnutím s uplatněným

nárokem na náhradu škody odkázání na občanskoprávní řízení u soudu. Současně se žalobce domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Ve velmi obsáhlé žalobě žalobce namítl, že výroky rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byly vydány v rozporu s ústavněprávními principy, na kterých je postaven český právní systém, kdy zmínil čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, dle něhož si každý může činit to, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Žalobce je totiž přesvědčen, že v jeho případě jednání nebyl naplněn znak protiprávnosti, když jednání, které mu je kladeno za vinu, není žádným právním předpisem zakázáno. Žalobce sice byl uznán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 49 zákona o přestupcích, aniž by ovšem bylo stanoveno, jakou zákonnou povinnost porušil či opomenul splnit. Aby však žalobce mohl předmětný přestupek spáchat, musel by porušit zákonem mu uloženou povinnost nebo její splnění opomenout, přičemž takové jednání by muselo být v příčinné souvislosti s nastalým následkem. Tak tomu v daném případě nebylo.

Dále žalobce uvedl, že jej mrzí následek, ke kterému v souvislosti se závodem došlo v podobě zranění osob a poškození majetku, avšak kategoricky odmítá, že by takový následek byl v příčinné souvislosti s jeho údajným zaviněným jednáním. Příčinnou souvislost totiž žalobce spatřuje mezi nastalým následkem a naprosto nedostatečným zajištěním bezpečnosti diváků při závodě, přičemž závodník nemá možnost ovlivnit bezpečnost diváků, jelikož prostory pro diváky vyhrazuje pouze pořadatel závodu. Žalobce proto namítá rozpor rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se základními zásadami správního trestání, jelikož výroky nejsou opřeny o žádné ustanovení zákona popř. jiné právní normy, jehož porušení se měl žalobce dopustit. Žalobce trvá na tom, že žádný předpis z jeho strany porušen nebyl, a proto nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty přestupku. K tomuto závěru ostatně dospěly i orgány činné v trestním řízení, které postoupily tento případ do správního řízení z důvodu, aby správní orgán posoudil, zda nedošlo k porušení nějakého jiného zákonného ustanovení nižší právní intenzity, která by mohla splňovat alespoň zákonné podmínky pro správní řízení. Prvostupňový správní orgán přitom žádné porušení zákona ani jiného právního předpisu v jednání žalobce neprokázal, proto nemohl vydat své rozhodnutí a taktéž tak nemohl učinit ani žalovaný. Správní orgány obou stupňů dle žalobce pominuly základní definici přestupku zakotvenou v ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. V případě žalobce nebyla prokázána příčinná souvislost mezi škodlivým následkem a žalobcovým jednáním, které by mu zákon zakazoval, popř. přikazoval a on se zákonným příkazem neřídil, takže současně nebyla prokázána protiprávnost jeho jednání.

V návaznosti na právě uvedené žalobce namítl, že závěry správních orgánů obou stupňů o žalobcově vině nemají oporu v provedeném dokazování. Prvostupňový správní orgán sice ve svém rozhodnutí uvádí, že za základ rozhodnutí vzal výpovědi svědků, znalce a žalobce, třebaže celá řada svědků uvedl, že podhušťování pneumatik u tohoto typu závodu je zcela běžnou praxí, dále že nelze určit, na jakou hodnotu lze tlak v pneumatikách vozidla snížit, když to závisí na celé řadě souvisejících okolností, s tím, že neexistují pravidla ani předpisy, které by takovouto úpravu vozidla ke konkrétnímu závodu upravovaly či stanovily nebo nějakou formu úpravy vozidla zakazovaly, a dále že míra podhuštění je zcela individuální a není nikde stanovena. Prvostupňový správní orgán přitom nezdůvodnil, proč tyto výpovědi zcela opomíjí a jak a na základě jakých skutečností dospěl ke spekulativnímu závěru, který dle žalobce nemá oporu v provedeném dokazování, že snížení tlaku v pneumatikách se provádí na

úkor bezpečnosti samotných závodníků i přihlížejících diváků. K tomu žalobce doplnil, že závody jsou samy o sobě podnikem představujícím dovolené riziko, takže nelze trestat závodníka za to, že chtěl vyhrát. Smyk vozidla vlivem vnějších okolností je následek, který je v takových závodech možné předvídat, přičemž při podobných akcích je dokonce velmi častým jevem. Znovu zopakoval, že bezpečnost diváků není věcí závodníka, nýbrž věci pořadatele a diváků samotných. Žalobce je přesvědčen, že v daném případě nebyl závod pořadatelsky zvládnut, v důsledku čehož došlo k následkům, které jsou mu nyní mylně kladeny za vinu. To ostatně dokládá fakt, že jednou ze zraněných osob je holčička nar. v roce 2009, která se u trati obdobného závodu neměla vůbec nacházet. Navíc z celé řady svědeckých výpovědí vyplynulo, že se jich diváci zúčastňují na vlastní riziko a že cedulkami na tuto skutečnost upozorňujícími se pořadatel zbavuje odpovědnosti za případnou újmu, která je jim při závodech způsobena. Dle žalobce ze správního spisu je patrné, že dle názoru odborníků bylo zajištění diváků naprosto nedostatečné, když přenosné kovové zábrany nemohou zadržet vozidlo, které může vyjet z dráhy. Výskyt diváků měl být dle některých svědků dokonce omezen na prostor startu, ovšem tyto části výpovědí prvostupňový správní orgán a žalovaný zcela účelově opomenuli, takže oba se nevypořádali s rozpory ve výpovědích svědků, nevysvětlili, které podklady vzali v úvahu jako podklady pro své rozhodnutí a které vyloučili a proč, což je v rozporu s judikaturou správních soudů, kdy žalobce zmínil sp. zn. 6 A 139/94 či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 5 Afs 165/2005 – 96, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 a 48/2001 – 47. V případě žalobce bylo vycházeno výhradně ze svědeckých výpovědí svědčících proti žalobci, a proto žalobce namítá jejich nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalovaný se pak nevypořádal s odvolací námitkou týkající se přípustné míry rizika v situaci, ve které došlo ke skutku, za nějž byl žalobce přestupkově projednáván.

Dále žalobce namítl, že postupem správních orgánů obou stupňů bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o lidských právech, čl. 36 odst. 1, odst. 2, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce totiž ve správním řízení žádal, aby byl vyslechnut Ing. R. Č., soudní znalec z oboru dopravy, odvětví doprava silniční a městská, který mohl na provedených důkazech objasnit příčinu vzniku smyku a současně vyvrátit nesprávný závěr znalce T. B., který do svého rozhodnutí jako stěžejní důkaz převzal i správní orgán, a tedy že měly být v době žalobcovy poslední jízdy zadní pneumatiky jeho vozidla podhuštěny na hodnotu 80 kPa. Dle žalobce se jednalo o otázku stěžejní, jelikož znalecký posudek znalce T. B., trpí vážnými vadami. V situaci, kdy byly ve spise obsaženy protichůdné důkazy, je dle žalobce správní orgán povinen provést důkazy další, které rozpory odstraňují. Prvostupňový správní orgán provedení důkazu navrženého žalobcem odmítl a žalovaný tento postup chybně schválil s tím, že znalci proti sobě nemohli být vyslýcháni, jelikož v řízení se vyskytuje pouze jeden znalec, což nepřipustně akceptoval i žalovaný s tím, že znalecký posudek T. B. je pro dané účely z hlediska technického stavu zcela dostačující, což je dle žalobce v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 – 62, neboť zásada volného hodnocení důkazů ze strany oprávněné úřední osoby v žádném případě nemůže být zneužívána k libovůli správního orgánu.

Vedle toho žalobce namítl, že v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se promítá tlak ze strany médií na potrestání skutku, k němuž dne 19. 5. 2012 došlo. Za důvod rozhodnutí v jeho neprospěch tak považuje možný strach pracovníků správního orgánu z případného

postihu a mediální kampani, pokud by viník médií uznán vinným nebyl popohnán k odpovědnosti, jelikož média měla o viníkovi nehody jasno hned následující den, čímž došlo ze strany médií k porušení presumpce neviny. O tom svědčí videozáznam z reportáže TV NOVA, který je založen ve správním spise jako jeden z hlavních důkazů vůči žalobci. V důsledku toho správní orgán jednostranně shromažďoval podklady svědčící pouze o vině žalobce, aniž by připustil stejnou měrou důkazy svědčící ve prospěch žalobce. Ve správním řízení proto došlo ve smyslu již výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 – 62, k porušení povinnosti správního orgánu nashromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny na jisto.

Dále žalobce uvedl, že postupem prvostupňového správního orgánu došlo rovněž k porušení ust. § 3 v návaznosti na ust. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalobce od prvopočátku namítal, chybné závěry znalce T. B. obsažené v jeho znaleckém posudku z důvodu jeho nedostatečné odbornosti, když nemá oprávnění ani znalosti z oboru dopravní problematiky, příčin a vzniku dopravních nehod, avšak jeho námitkami se prvostupňový správní orgán nezabýval. Tento znalec, aniž by měl k tomu oprávnění, přitom určil příčinu vzniku nehody a specifikoval zavinění žalobce spočívající v tom, že měl jet na podhuštěných pneumatikách, u kterých měl snížit tlak vzduchu o cca 65% oproti obvyklé a doporučované hodnotě s tím, že takto podhuštěné pneumatiky měly zajišťovat jen minimální boční vedení žalobcova vozidla a zadní náprava se pak měla chovat jako uvolněná v karoserii v příčném směru, což vlastně mělo být příčinou smyku žalobcova vozidla s následným vjetím mimo jízdní dráhu do diváků. Pokud se pak prvostupňový správní orgán o takovýto nezákonný závěr opíral, hrubým způsobem porušil zásadu objektivnosti, když znalec opomenul ve svém posudku uvést, že hodnota tlaku vzduchu se v zahřátých pneumatikách až na téměř 200°C se podstatně zvýší, jak prokazatelně vyplývá ze znaleckého posudku znalce Ing. R. Č. Ze strany žalovaného pak došlo k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces v souvislosti s neprovedením navrženého znaleckého posudku Ing. R. Č., který žalobce doložil v rámci odvolacího řízení, k porušení jeho práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o lidských právech, když omezení dle ust. § 82 odst. 4 správního řádu se v těchto případech neužije, jak dovodil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115.

Žalobce rovněž namítl, že jednání, které se mu klade za vinu, výrok rozhodnutí, nekoresponduje s právní kvalifikací jednání, kterého se měl dopustit, když na str. 3 prvostupňového rozhodnutí je mj. uveden, že „shora uvedeným jednáním obviněný z nedbalosti ublížil na zdraví osmi osobám a způsobil škodu na cizím majetku“. V ust. § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích jednání zde kvalifikované neobsahuje způsobení škody na cizím majetku. Vyjádření žalovaného o tom, že „v termínu věcná škoda nelze spatřovat nepřesnost“ pak dle žalobce nemůže namítanou nezákonnost zhojit, stejně tak připuštění pochybností stran uplatnění nároku na náhradu škody společností A. Charouz, spol. s r. o., když vzhledem k právní kvalifikaci bylo předmětem pouze ublížení na zdraví z nedbalosti. Dále žalobce zopakoval, že rozhodnutí se vůbec nezabývají vlivem dalších bezprostředně souvisejících okolností, které měly zásadní vliv na vznik kolizní situace, a to pro naprosto nedostatečně zabezpečenou trať a ochranu diváků před případným vyjetím závodních vozidel z dráhy ze strany pořadatelů akce tak, aby v takových situacích nedošlo

k ohrožení lidských životů a zdraví. Tato okolnost činí rozhodnutí nepřezkoumatelná ve vztahu k jednání, jímž se žalobce dle rozhodnutí provinil.

Dále žalobce namítl, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí o přestupku není dostatečně řešena otázka zavinění, když není stanoveno, o jakou nedbalost se dle správního orgánu mělo jednat – zda vědomou či nevědomou. Žalovaný pak pochybil, pokud uvedl, že ve výroku je uvedeno, že se jednalo o nedbalost. Pouhé konstatování nedbalosti je přitom znak skutkové podstaty přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, a proto tato konstatace je pouze všeobecná, univerzálně využitelná. Navíc správní orgán neuvedl, jak k závěru o zavinění v tomto konkrétním případě dospěl a jakými konkrétními důkazy je jeho závěr podložen, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Navíc podhuštění pneumatik, které správní orgány obou stupňů jako přestupkové jednání mylně kladou do souvislosti se vznikem nešťastné události, bylo úmyslné, sloužící účelu, pro který žalobce na závody přišel. Stejně tak mylné je i stanovisko žalovaného o tom, že žalobce musí jako řidič rychlost jízdy přizpůsobit svým schopnostem, vlastnostem vozidla, stavu dráhy, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem atd., když se jedná o povinnosti uvedené v ust. § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), které nelze na daný případ aplikovat, neboť se vztahují pouze k provozu na pozemních komunikacích a analogie, pokud není ve prospěch žalobce, není ve správním trestání přípustná.

Vedle toho žalobce namítl, že i výrok o sankci je nepřezkoumatelný s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, č. j. 5 A 154/2002, když v daném případě chybí konkrétní úvaha u jednotlivých aspektů, k nimž byl správní orgán povinen přihlížet. Nedostatečné zdůvodnění sankce přitom žalobce namítal již ve svém odvolání, když při přihlédnutí k osobě žalobce se prvostupňový správní orgán spokojil se zjištěním, že žalobce nebyl dosud rozhodujícím správním orgánem řešen. Jiné okolnosti týkající se osoby žalobce, a to jeho účast na celé řadě předcházejících závodů, které se konaly v onen den apod., nebyly vzaty v potaz. Navíc z pouhého popisu bez uvedení formy nedbalostního zavinění a bez jakékoliv správní úvahy dle žalobce není zřejmé, jak měly tyto okolnosti ovlivnit rozhodnutí o výši ukládané pokuty.

Závěrem žalobce uvedl, že se důrazně ohrazuje proti stanovisku žalovaného o tom, že se jednalo o závažný přestupek vzhledem k útoku na lidské zdraví prostřednictvím vozidla, když užití pojmu útok je v daném případě zcela neadekvátní a jednak když předmětný závod je rizikovou aktivitou. Ostatně sám žalovaný v tomto směru připustil, že zabezpečení ochrany diváků bylo zcela nedostatečné a poukázalo na slabiny takovýchto klání. Dále připustil, že z jeho pohledu jako z pohledu prvostupňového správního orgánu se jeví otázka pořadatele jako sporná. I přesto nedošlo vůči pořadatelům ani k zahájení správního řízení, v němž by se zodpovídali za nedostatečné zajištění bezpečnosti závodu, když správní orgány obou stupňů připustily, že v tomto směru chybí příslušná legislativa, která by toto řešila. Naproti tomu správní orgány obou stupňů neměly problém s uznáním viny žalobce, třebaže on neporušil žádný právní předpis. Tímto postupem tak došlo i k porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu, když při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nesmí vznikat nedůvodné rozdíly. Žalobce se toliko účastnil povolených závodů, když za účast na závodech řádně zaplatil a splnil všechny stanovené podmínky, takže spravedlivě očekával, že podmínky pro korektní závod budou zajištěny ze strany pořadatelů. Na závodní trať, na které došlo k nešťastné události, se nevztahují pravidla silničního provozu dle silničního zákona ani

ustanovení zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ani jiného platného a účinného zákona či jiné právní normy se silou zákona. Na podporu svých tvrzení o důvodnosti předmětné žaloby pak soudu v příloze žaloby předložil jím zmiňovaný znalecký posudek znalce Ing. R. Č.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že argumentace žalobce neobsahuje žádná relevantní skutková či právní tvrzení, která by jakkoliv prokazovala pochybení či nesprávný úřední postup v řízení před prvostupňovým správním orgánem či před žalovaným. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by jeho rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí bylo v rozporu s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, dále že správní orgány obou stupňů nezohlednily nedostatečné zabezpečení trati ze strany pořadatelů závodu a že výroky rozhodnutí správních orgánů obou stupňů neobsahovaly odkaz na jakékoliv ustanovení zákona, které měl žalobce svým jednáním v závodě porušit. K tomu doplnil, že přestupek dle ust. § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích uvádí pouze tu skutečnost, že přestupku se dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti ublíží na zdraví, žádná podmínka porušení zákonné povinnosti tak není stanovena. Tato povinnost je obecně stanovena v ust. § 415 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), podle kterého si má každý počínat tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, majetku, na přírodě a životním prostředí. Žalobce svým jednáním porušil ust. § 415 občanského zákoníku, jelikož musel vědět, že svým jednáním v závodě může způsobit škodu jak na zdraví, tak na majetku osob. Na tento závěr dle žalovaného nemá žádný dopad případné nesplnění zákonných povinností pořadatele závodu, a to zvláště za situace, kdy sám žalobce uvedl, že není začátečník, nýbrž zkušený jezdec, který se podobných soutěží účastní často, navíc kdy trať, na které se závod uskutečnil, neabsolvoval v den konání inkriminované finální jízdy závodu poprvé, a proto musel být zcela jistě seznámen s jednotlivými pasážemi trati, a proto měl jako zkušený jezdec svoji jízdu přizpůsobit tak, aby předešel způsobení jakékoliv škody. S ohledem na obecnou prevenční povinnost žalobce jsou proto irelevantní argumenty žalobce o tom, že závody jsou podnikem představujícím dovolené riziko, které je v obdobných sportovních kláních naprostou samozřejmostí, takže údajně nelze trestat závodníka za to, že chtěl vyhrát, s tím, že smyk vozidla je bohužel následek, který je možné v takovýchto závodech předvídat. Podstatné pro daný případ je dle žalovaného to, že žalobce svým jednáním zapříčinil vznik škodné události.

Žalovaný je také přesvědčen, že žalobcovo právo na spravedlivý proces dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o lidských právech, a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nebylo porušeno, neboť žalovanému není známo, že by žalobce vznesl podnět k provedení výslechu svědků, a to jak písemně či ústně na jednáních, jichž se účastnil. Jediný případ nevyhovění návrhu žalobce se týkal vyslechnutí znalce Ing. R. Č., jako svědka, neboť by se jednalo o výslech v rozporu se zákonem, když svědek má vypovídat o skutečnostech, které viděl nebo slyšel a nikoliv o skutečnostech, které posuzoval z odborného hlediska např. na základě předložených dokumentů, fotografií a jiných prostředků. Žalovaný trvá na tom, že při posuzování důkazních prostředků navržených žalobcem postupoval v souladu s ust. § 52 správního řádu, podle kterého nebyl těmito návrhy vázán, jestliže je dostatečně zjištěný stav věci. V daném případě byl dostatečně zjištěný stav věci, a to mj. v návaznosti na znalecký posudek znalce T. B. Dále je žalovaný přesvědčen, že žalobce své subjektivní tvrzení o

ovlivnění správních orgánů ze strany médií při vedení řízení a rozhodovací činnosti nedoložil žádnými důkazními návrhy.

Žalovaný dále uvedl, že považuje žalobcovo tvrzení o tom, že se správní orgány obou stupňů nedostatečně zabývaly otázkou zavinění žalobce, za zcela mylné, když v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že „v daném případě se jedná o nedbalost nevědomou, neboť obviněný měl vědět to, že když u svého vozidla záměrně podhustí zadní pneumatiky, může tím ohrozit jeho jízdní vlastnosti a s ohledem na objem vozu 3 996 cm³ a jeho sílu měl s možným nebezpečím vůči zúčastněným divákům, kteří byli v blízkosti startu a stáli nedostatečně chráněni, počítat a předvídat jej“. K tomu žalovaný doplnil, že v této souvislosti pak v rozhodnutí uvedl, že přestože na danou situaci nebude aplikovat silniční zákon, tak je žalobce povinen přizpůsobit rychlost jízdy svým schopnostem, vlastnostem vozidla, stavu dráhy, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, kdy jinými okolnostmi se může rozumět právě i okolnost nenahuštění zadních pneumatik na správnou hodnotu doporučovanou výrobcem vozidla a vystavování se zhoršenému ovládání vozidla při možném smyku či jiných událostech, jelikož pro něj tato povinnost vyplývá zejména ze zmiňovaného ust. § 415 občanského zákoníku, a to bez ohledu na skutečnost, že se účastní závodu a rovněž bez ohledu na jakékoliv přijaté nebo nepřijaté bezpečnostní opatření pořadatelem závodu.

Žalovaný také nesouhlasí s námitkami ohledně neoznačení kritérií, ze kterých vycházel prvostupňový správní orgán při uložení pokuty, jelikož s touto skutečností se žalovaný vypořádal na straně 10 žalobou napadeného rozhodnutí.

Závěrem žalovaný zdůraznil, že trvá na tom, že žalobce porušil obecnou prevenční povinnost zakotvenou v ust. § 415 občanského zákoníku, když záměrně podhustil zadní pneumatiky svého automobilu, se kterým se zúčastnil závodu, čímž ohrozil jeho jízdní vlastnosti, a v důsledku následné havárie ublížil na zdraví osmi divákům, přičemž důsledky svého jednání měl předvídat. K ostatním žalobcovým výtkám se žalovaný nebude vyjadřovat, jelikož je považuje za naprosto účelné a irelevantní.

V následně učiněné replice žalobce setrval na všech svých žalobních tvrzeních, přičemž zdůraznil, že na jízdní vlastnosti jeho vozidla neměl tlak v pneumatikách, které byly před startem závodu zahřáty, a tudíž v době závodu nebyly podhustěné, žádný vliv, jak konstatoval znalec Ing. R. Č. ve svém znaleckém posudku. Proto je pro žalobce argumentace žalovaného ohledně příčiny nehody zcela a zásadně nepřijatelná pro nezákonnost, když znalec T. B. vůbec neuvažoval o možnosti zvýšení tlaku při zahřátých pneumatikách. Závěry znalce T. B. popisující vlastnosti vozidla při údajně podhustěných zadních pneumatikách jsou dle žalobce technickým nesmyslem, když k popisované situaci s provozním tlakem pneumatik při vlastním závodě kolem 180 kPa dojít zásadně nemohlo. Pokud by žalobce nepodhustil zadní pneumatiky, tak by závod absolvoval na hodně přehuštěných pneumatikách a závodní jízda na nich by byla velice riskantní, protože by se zásadně zhoršila přilnavost pneumatik k vozovce. Žalobcovo tvrzení pak potvrzuje i výpověď J. B., závodního komisaře a současně i mezinárodního soutěžního závodního jezdce. Žalobcovo tvrzení pak potvrzují i technické informace k pneumatikám Bridgestone, jež žalobce použil při inkriminovaném závodě, které žalobce soudu předložil v příloze repliky. Dle žalobce se žalovaný ve vyjádření k žalobě vůbec nezabýval otázkou, zda prvostupňový správní orgán správně hodnotil nashromážděné důkazy a nepozastavil se ani nad skutečností, že řada nestranných svědků vedle doložené fotodokumentace i videozáznamu prokazuje, že příčinou vzniku nešťastné nehody byl smyk

žalobcova vozidla po najetí na hlinou znečištěný povrch závodní dráhy, což dle znalce Ing. R. Č. vyvolalo po najetí ve vysoké rychlosti proklouznutí pneumatiky a vznik smyku tohoto vozidla. Dle žalobce se žalovaný ve vyjádření k žalobě nezabýval ani otázkou činnosti pořadatelské služby, která měla zabezpečit bezpečný průběh předmětného závodu, zabránit znečišťování závodní dráhy a hlavně zajistit bezpečnost diváků. Podle stanov a pravidel organizátorů všech automobilových a motocyklových soutěžních závodů mají jejich pořadatelé za povinnost vymezit podle typu závodu bezpečnostní zóny pro diváky, a to tak, aby diváci nestáli v blízkosti jízdní dráhy v místech, kam může při jakékoliv nehodě, které se občas při soutěžních závodech stávají, vozidlo z jízdní dráhy vyletět. Podle stanoviska Svazu automobilového sprintu, které tvoří součást správního spisu, je povinností pořadatelů podobných závodů zabezpečit závodní trať betonovým hrazením a prostor pro diváky vymezit v širokém trychtýři jen do pár metrů za startem tak, jak to již bylo zabezpečeno v následujících soutěžích na dotyčném závodišti na dalších tunnigových srazech při identických soutěžních jízdách, jak rovněž vyplývá ze správního spisu. Závěrem žalobce podotkl, že nemůže chápat za spravedlivé a objektivní posuzování dané věci žalovaným, které je v rozporu s právní logikou, když při vyšetřování všech nešťastných nehod, ke kterým došlo při automobilových závodech v České republice, je konstatováno, že za bezpečnost na těchto sportovních akcích zodpovídá pořadatel akce, přičemž na podporu tohoto tvrzení žalobce v příloze doložil listiny dokladující dva případy řešení nehod z poslední doby. Argumentaci žalovaného proto považuje za účelovou obhajobu jeho nesprávného a nezákonného rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodoval v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a zástupce žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud poznamenává, že v předmětné věci soud již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 30. 5. 2014, č. j. 78 A 12/2013 - 70, kterým byla žaloba zamítnuta. Ke kasační stížnosti žalobce ovšem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 206/2014 - 48, toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, když kasační stížnost vyhodnotil z části důvodnou.

Důvodem pro zrušení prvotního rozsudku krajského soudu bylo dle Nejvyššího správního soudu to, že pokud žalovaný dovodil, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích není třeba porušení či opomenutí

povinnosti, zatímco krajský soud dovodil, že v daném případě došlo k porušení obecné prevenční povinnosti dle ust. § 415 občanského zákoníku, tak krajský soud své rozhodnutí založil na odlišném právním názoru než žalovaný a za této situace byl povinen rozhodnutí žalovaného zrušit pro jeho nesprávný názor. V této souvislosti Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytknul, že nad rámec své pravomoci uvedl, že v posuzované věci mohlo dojít k porušení obecné prevenční povinnosti dle ust. § 415 občanského zákoníku, přičemž definitivní vymezení porušené povinnosti musí učinit žalovaný. Dále Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytknul, že pokud podhuštění pneumatik chápal jako podružnou skutečnost, nemohl bez dalšího odkazovat na rozhodnutí žalovaného, který podhuštění pneumatik vyhodnotil jako zavinění žalobce v podobě nedbalosti nevědomé, a měl si ujasnit, k jakému jednání se zavinění vztahuje. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud by krajský soud jako protiprávní jednání bylo chápáno podhuštění pneumatik, bylo zapotřebí, aby se zabýval žalobcovými námitkami ohledně opomenutí některých svědeckých výpovědí žalovaným. Vedle toho Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytknul, že se nezabýval námitkou žalobce o tom, že výrok rozhodnutí nekoresponduje s jednáním, kterého se měl žalobce dle odůvodnění dopustit. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že se neztotožnil s názorem žalovaného o tom, že v případě posudku Ing. R. Č. se nejedná o důkaz, protože jej nechal vypracovat žalobce, přičemž z průběhu přestupkového řízení je zřejmé, že žalobce požadoval výslech znalce, přestože tento úkon špatně označil, což nemohlo způsobit neprovedení důkazu.

V novém soudním řízení správním je zdejší krajský soud podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu obsaženými v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 2. 7. 2015.

Již v předešlém rozsudku krajský soud konstatoval, že žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že ve skutkové podstatě přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích není stanovena žádná podmínka porušení zákonné povinnosti. Přes toto vymezení skutkové podstaty dotyčného přestupku by ovšem žalobce neměl zapomínat na fakt, že obecná prevenční povinnost každého právního subjektu je zakotvena v ust. § 415 občanského zákoníku, které v rozhodné době představovalo klauzuli o všeobecné (generální) prevenci a které stanovuje, že každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí. Tato všeobecná (generální) prevence se přitom uskutečňovala v dané době tím, že zákonodárce uložil obecnou právní povinnost každé fyzické osobě včetně žalobce či právnické osobě počínat si za všech okolností vždy natolik bedlivě a pozorně, aby nedocházelo nejen ke škodám vůbec, nýbrž ani ke zvětšení jejich rozsahu na zdraví (životě) a na majetku jiných, jakož i na dalších společenských hodnotách. Klauzule o všeobecné (generální) prevenci, kterou v rozhodné době v českém právním řádu představovalo ust. 415 občanského zákoníku, byla nesporně základním projevem principu *neminem leadere*, jenž tvoří jeden z ústředních principů českého právního řádu.

V předešlém rozsudku krajský soud dovodil, a to na str. 10, že porušení obecné prevenční povinnosti zakotvené v ust. § 415 občanského zákoníku ze strany žalobce nespočívalo v podhuštění pneumatik, nýbrž dle názoru soudu spočívalo v tom, že žalobce při vlastním závodu, při němž došlo ke střetu a zranění 8 diváků, stylem své jízdy dal přednost své snaze o vítězství za každou cenu před bezpečností soupeře a přihlížejících diváků, neboť neudělal vše proto, aby střetu s druhým soutěžním vozidlem zabránil, když ve smyku svého vozidla se pokoušel vyrovnat pouze směr jízdy, aniž by ubíral plyn. Zavinění žalobce pak

krajský soud chápal v podobě nedbalosti nevědomé. Tento popis nehodového děje je výslovně uveden ve znaleckém posudku T. B. V reflexi názorů Nejvyššího správního soudu obsažených v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 2. 7. 2015 byl ovšem krajský soud nucen konstatovat, že definitivní vymezení porušené povinnosti musí učinit žalovaný v dalším řízení, neboť podle názoru Nejvyššího správního soudu jeho závěry nemohou obstát, jelikož se údajně odlišují od názorů zaujatých krajským soudem. Krajský soud tento názor nesdílí, neboť argumentaci porušení ust. § 415 občanského zákoníku bral jako precizaci argumentace žalovaného k ust. § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, nicméně názory Nejvyššího správního soudu respektuje. Proto krajskému soudu v dalším řízení nezbylo nic jiného, než v intencích dotyčného zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015 žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť závěry žalovaného nemají oporu ve správním spise a vyžadují další doplnění. K argumentaci ust. § 415 občanského zákoníku v návaznosti na ust. § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích krajský soud upozorňuje, že v usnesení ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. 8 Tdo 68/2010, Nejvyšší soud dovodil, že: „...je zapotřebí akcentovat, že aplikace ust. § 415 občanského zákoníku přichází v úvahu jen (a v daném případě právě) tehdy, není-li konkrétní právní úprava, vztahující se na jednání, jehož protiprávnost se posuzuje. Odpovědným podle občanského zákoníku nebude ten, kdo si v občanskoprávním styku počíná podle podmínek konkrétní situace natolik bedlivě (pozorně, ohleduplně), aby při tom nezpůsobil škodu na zdraví, majetku, právech jiného, přírodě či životním prostředí (srov. prof. JUDr. Jiří Švestka, DrSc., JUDr. Jiří Spáčil, CSc., JUDr. Marta Škárová, JUDr. Milan Hulmák a kolektiv, *Občanský zákoník komentář díl I. 1. vydání*, Praha. C.H.Beck 2008, str. 1048, 1049). Z těchto předpokladů vycházel Nejvyšší soud již v usnesení ze dne 10. 9. 2008, sp. zn. 8 Tdo 1140/2008, které soudy obou stupňů v odůvodněních svých rozhodnutí rovněž citovaly (je vhodné doplnit, že toto usnesení shledal správným i Ústavní soud, jenž ústavní stížnost proti němu podanou odmítl usnesením ze dne 14. 1. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2836/08). Lze proto uzavřít, že porušením právní povinnosti z hlediska obecné odpovědnosti za vzniklou škodu je i nedodržení občanskoprávní prevence podle ust. § 415 občanského zákoníku. Z takové odpovědnosti by se v daném případě obviněný mohl vyvinut pouze za shora uvedených předpokladů.“

V dalším řízení pak bude na žalovaném, aby definoval protiprávní jednání žalobce, a v návaznosti na to bude zapotřebí zhodnotit v rámci zásad pro hodnocení důkazů, zda je prokázání tohoto protiprávního jednání opřeno o svědecké výpovědi popř. jiné důkazní prostředky. Zde soud směrem k žalovanému připomíná, že pokud by svědecké výpovědi či jiné důkazní prostředky měly relevanci pro daný případ, nelze vycházet jen z části svědeckých výpovědí či důkazních prostředků a ostatní svědecké výpovědi či důkazní prostředky opominout. V této souvislosti soud směrem k žalovanému rovněž připomíná, že nelze odmítat bez dalšího provedení dokazování odborným posudkem Ing. R. Č. popř. i výsledkem této osoby v pozici znalce s poukazem na to, že odborný posudek nechal zpracovat žalobce a nikoliv správní orgán, pokud tento odborný posudek splňuje všechny požadované náležitosti, neboť takový odborný posudek musí být postaven na roveň posudku znaleckému. Pokud žalovaný v dalším řízení nadále bude odmítat provést dokazování odborným posudkem Ing. R. Č. či jeho výpovědí, když správní orgán není vždy automaticky povinen vyhovět všem důkazním návrhům účastníků řízení, bude zapotřebí dostatečně odůvodnit a vysvětlit, proč dokazování v tomto směru nebude provedeno.

Ve vztahu k výtkám Nejvyššího správního soudu vůči krajskému soudu, že se v předchozím rozsudku nezabýval námitkou žalobce o tom, že výrok rozhodnutí nekoresponduje s jednáním, kterého se měl žalobce dle odůvodnění dopustit, soud uvádí, že již v předchozím rozsudku soud v tomto směru dovodil, a to na str. 12, že žalobce neopodstatněně namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí pro nesrozumitelnost či nedostatečné zdůvodnění, a to jak ve vztahu k jejich odůvodněním, tak případně i výrokům. Žádné vady v tomto směru ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., které by bránily meritornímu soudnímu přezkumu, soud neshledal. Výrok prvostupňového rozhodnutí, které tvoří nedílný celek s žalobou napadeným rozhodnutím, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupkového jednání, plně korespondoval právní kvalifikaci jednání, kterého se žalobce dopustil. Rozhodnutí krajský soud v předchozím rozsudku vyhodnotil jako srozumitelná a řádně zdůvodněná, přičemž soud neshledal jediný důvod, proč by se měl za neměnného skutkového stavu od těchto závěrů odchýlit. Pro úplnost soud ovšem poznamenává, že v dalším řízení bude na žalovaném, aby výrok jeho případného dalšího rozhodnutí ve věci rovněž korespondoval s jednáním, kterého se měl žalobce dle odůvodnění dopustit.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že v reflexi závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 2. 7. 2015 soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť závěry žalovaného nemají oporu ve správním spise a vyžadují další doplnění, a podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první a ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 24.456,-Kč. Tato částka se skládá z částky 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu; z částky 5.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost; z částky 12.400,- Kč za 4 úkony právní služby zástupkyně žalobce po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d), podání kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 1.200,- Kč za 4 s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2.856,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou byla advokátka podle zvláštního právního předpisu povinna odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. září 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová